

Liệu rằng có còn yêu...?

Mưa bên ngoài rả rít, rầm vang rền...

Có một cô gái đã tự tay cắt đứt sinh mệnh của mình. Như một sự trốn tránh. Như một lối thoát duy nhất. Máu từ cổ tay chảy xuống, lan ra giữa sàn nhà. Đỏ thẫm. Mắt cô không ngăn lệ, chỉ là mất hết những cảm xúc, trống trải đến không ngờ...

Tình yêu, nó cũng thật đáng sợ. Đưa con người ta đến sự thăng hoa nhất, ngọt ngào nhất. Và rồi khi họ mộng mị trong thứ hạnh phúc đó thì vội cướp đoạt không chút lưu tình. Như cô!

Anh và Cô. Đôi vợ chồng trẻ. Họ xứng đôi. Họ yêu nhau, cưới nhau. Họ - là tình đầu.

Anh hay ghen. Cô biết. Cô chỉ cười. Một nụ cười thật đẹp. Để đến lúc anh giận hờn, vội ôm chầm lấy anh, khẽ thầm thì : “Em cũng chỉ yêu mình anh thôi, chàng trai ạ”. Vậy là xong chuyện.

Cô là một nhân viên bộ phận khách hàng. Cô phải tiếp xúc với nhiều đối tác, nhiều kiểu người khác nhau, đa phần là đàn ông. Họ xuýt xoa trước vẻ đẹp mặn mà của cô, họ ngẩn nhìn và trêu chọc cô không ngừng. Anh vẫn than phiền vì công việc đó. Anh muốn cô nghỉ hẳn, muốn cô làm tròn nghĩa vụ một người vợ với anh, làm mẹ với các con anh mà thôi. Số tiền anh kiếm được thừa sức cho cô một cuộc sống đủ đầy. Nhưng cô không thể, vì cô yêu nghề, quen nghề đã bao nhiêu năm rồi.

Hôm nay vẫn như thường lệ, tan làm anh đến đón cô. Dù chỗ làm trái đường nhau, nhưng anh vẫn không thể ngừng đôi chân mình tìm đến cô. Từ xa đã thấy cô đứng ở hành lang, vẫy tay ra hiệu cho anh. Và phía sau, một người đàn ông không biết vô tình hay cố ý đụng phải cô, cô chực ngã theo quán tính, hần kéo giật cô vào trong lòng, ôm chặt, đăm đăm nhìn anh cười. Anh bỗng thấy các dây thần kinh như căng lên, đầu anh rối tung. Còn cô, đẩy khéo để thoát khỏi vòng tay của hần ta, xin lỗi rồi rít. Một mạch chạy ra xe, ngồi bên cạnh anh. Không khi trong xe im bật. Chỉ còn nghe tiếng thở hắt ra. Rõ ràng anh hiểu lắm, rõ ràng anh ghen mới chẳng lên tiếng, mới làm mặt lạnh

tanh như chẳng đếm xỉa đến sự tồn tại của cô. Mặt anh như bốc khói lên được. Cô nghĩ rồi phì cười, bẹo má anh bảo:

- Người ta lỡ thôi mà anh, xuýt nữa em còn sưng cả chân đấy. Anh không thương em sao??

Cái vẻ nũng nịu của cô làm bao nhiêu giận hờn của anh tan biến. Anh cười trừ:

-Không có lần sau đâu nhé!

Họ vẫn là đôi vợ chồng đẹp nhất trong mắt mọi người, được mọi người trầm trồ khen ngợi.

Cho đến một ngày, ngày định mệnh..

Dù có bao nhiêu công việc, anh cũng không thể không nhớ : Kỉ niệm ngày cưới! Tan làm, anh nhanh chóng đến đón cô, để hai người có một bữa tiệc thật lãng mạn trong một nhà hàng sang trọng. Nghĩ vậy, anh vui! Trên đường đến, điện thoại đổ chuông, số cô hiện lên màn hình, anh nhắc máy:

- Sao vậy em, anh đang đến đón em đây, chờ anh một tí.

Đầu dây bên kia như ngập ngừng:

- Hôm nay công ty giao thêm việc, em phải ở lại đến tầm tối mới về. Anh về nhà trước nhé! Có ít đồ em làm sẵn trong tủ lạnh, anh chỉ việc hâm lại cho nóng. Bây giờ không tiện, em cúp máy trước nhé, yêu anh!

- O, em em.. Alo....

Chỉ còn những tiếng tút tút lạnh lùng. Anh bỗng trào lên một nỗi buồn đến nghẹn. Cô không nhớ ư??

Cuộc hẹn lại phải dời thêm đến muộn, anh đi lòng vòng thành phố. Chợt nhớ ra cần đến nhà hàng để đổi lại lịch đặt, tiện thể chỉ họ cách trang trí để hợp với cô.

Nhưng anh cũng chẳng ngờ được, xuyên qua tấm kính trong vắt, anh thấy cô.

Và hẳn ta. Một bàn. Hai người vui vẻ cười.

Anh không kiểm soát được bản thân. Lao vào tung cho hẳn ta một cú đấm. Còn mặt cô, méo xệch đi. Cô hét lên :

- Anh! Đừng!

Anh quay ngoắt, nhìn xoáy vào cô:

- Cô vui vẻ nhỉ? Việc? Việc gì? Tôi thấy chẳng có cái việc quái nào ở đây cả? Hay là tự cô muốn việc này?

Nước mắt cô chảy xuống. Cô phải giải thích với anh như thế nào đây? Nếu nói với anh rằng anh hiểu lầm, liệu anh có tin không? Hẳn chỉ là khách hàng đặc biệt của công ty cô, cô biết hẳn có tình ý, cô đã tránh nhiều lần, mà không được. Ngày hôm nay cũng là một sự việc bất đắc dĩ cô phải làm. Cô cứ đứng sững như thế. Đến quyền nói, cô cũng không thể.

Anh đáp trả dòng nước mắt của cô bằng một cái cười khẩy:

- Hình như tôi đoán trúng quá nhỉ? Thôi cô với hẳn cứ tiếp tục, tôi làm phiên hai người quá! Rồi anh bước đi, mỗi bước như nặng trĩu. Anh không biết cảm xúc của anh nó hỗn loạn nữa thế nào nữa, nó giằng xé trái tim anh, đến nghẹt thở. Công việc của cô lại quan trọng hơn cả tình yêu của anh sao?

Phía sau, một con người cũng đang chết lặng đi. Cô không ngờ, lại có thể diễn ra đột ngột như thế, đến chuẩn bị cô cũng chưa từng. Cô giật vội túi xách chạy ra ngoài, đuổi theo anh.

Chiếc xe anh lái, nó tăng tốc đến cực độ. Anh đánh mất cả lý trí, cả an toàn của mình, để tình cảm lấn át toàn bộ. Hôm nay, trước mắt mọi người, anh kém phong độ quá, Anh dễ nổi tức giận, sự ghen tuông viết đầy ra cả khuôn mặt. Cô không nghĩ cho anh sao, cô không hiểu cho anh một chút nào sao? Quấn quanh trong một mớ hỗn độn không thể thoát ra, anh chỉ biết lái nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Và rồi...

Ầm! Một tiếng va chạm mạnh giữa đường...

Tiếng còi cấp cứu vang lên xé tan cả một vùng tĩnh lặng..

. Có một chàng trai, máu me đầm đìa, đang giằng co với sự sống bên trong phòng cấp cứu.

Và một người con gái, khóc hết nước mắt, lặng lẽ ngồi chờ, chờ một sinh mệnh sẽ trở lại với cô.

Chiếc điện thoại của cô, nó reo liên hồi. Cô nhấc máy:

-Chào chị, hôm nay anh nhà có đặt một bàn tiệc ở chỗ tụi em để kỉ niệm ngày cưới. Anh hẹn tới lúc chiều. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy đến. Em gọi để hỏi có còn tới không để bọn em chuẩn bị lại ạ?

Cô, chỉ còn biết buông chiếc điện thoại trong tay, giữ cho tiếng nấc của mình không thoát ra. Anh! Tại sao em lại quên mất, tại sao em lại có thể mang nhiều tội lỗi như thế. Em cũng không hiểu bản thân mình có còn là một con người nữa hay là một con quái vật nữa rồi.

Anh.

Tĩnh lại, có được không?

Anh,

Mở mắt nhìn em, có được không?

Em sẽ nghe lời anh, sẽ không để anh phải lo lắng. Em sẽ không cạnh ai, chỉ bên anh. Xin anh!

Cửa phòng mở ra, cô rối rít hỏi tình hình, trán ông bác sĩ, lấm tấm mồ hôi. Ông như phờ phạc hẳn sau ca mổ:

-Hiện tại đã qua cơn nguy kịch. Nhưng tĩnh lại thì phải đợi thôi chị ạ.

Hằng ngày, cô đến. Cô kể cho anh nghe rất nhiều kỉ niệm trước kia, giữa hai người. Cô hy vọng một phép màu đưa anh trở lại, bằng tình yêu tội lỗi của cô. Rồi cô sẽ bù đắp, cho dù cái giá nó đắt đến đâu.

1 ngày. 2 ngày. 1 tháng. Anh tỉnh lại. Anh nhận ra tất cả mọi người. Trừ cô.

Cũng phải. Người như cô, anh cần phải nhớ làm gì. Nhưng mà, lòng cô sao lại chua chát thế này. Hai người vẫn chung một nhà. Cô chăm sóc anh từng li từng tí, để anh hồi phục. Còn anh, xem cô như một người phục dịch. Chỉ là những câu nói lạnh nhạt: Cô hãy.. Lấy cho tôi...

Lòng cô như không thể chết được nữa rồi. Là người chồng của mình, giờ xem mình hơn cả người dưng.

Không ai biết, anh giả vờ. Anh dùng cái cách hèn hạ nhất để cho cô biết được nỗi đau mà anh đã gánh chịu. Anh không biết bản thân anh, có vui không, nhưng anh vẫn muốn tiếp tục trò chơi do anh soạn sẵn ra.

Anh trở về giường quay của anh. Anh buông thả hơn. Hút thuốc nhiều hơn, đi sớm, về muộn.

Anh về, dẫn theo một người khác. Cô gái ấy xinh đẹp, quyến rũ đến lạ. Cô ta mặc một cái váy khoét sâu xuống ngực, bó sát vào thân hình, mùi nước hoa, mỹ phẩm toát ra từ con người làm cô hắt hơi liên tục. Hình như cô ta là gái làng chơi. Anh ân cần với cô ta, anh để cô ta dựa hẳn vào bờ vai rắn chắc kia mà cô đã từng. Anh đang muốn khiêu khích cô, muốn cô nổi điên lên. Mà cô, lặng lẽ vào phòng, đóng chặt cửa. Giọt nước trào ra khóe mắt. Cô chẳng đủ tư cách để trách dù chỉ một lời thôi. Vì cô có tội, một cái tội quá lớn, nó ăn mòn thân xác cô, cả trái tim đang rỉ máu của cô.

Hơn một lần, anh cùng cô ta, sách bước bên nhau. Hơn một lần, anh có những cử chỉ thật ngọt với cô ta. Trước mặt cô.

Anh vẫn đùa giỡn. Cô vẫn chịu đựng.

Hôm nay anh về muộn. Người nồng nặc mùi rượu. Phải vất vả nhường nào cô mới đưa anh được vào giường. Anh vùng vằng:

- Cô, cút ngay cho tôi. Vợ của tôi mà làm tôi đau thế này à, vợ của tôi mà ngồi với hẳn ta trong ngày kỉ niệm à. Cô có xứng làm vợ không? Cô, cô..... Tiếng nói đứt đoạn, anh chìm vào giấc ngủ.

Anh nhớ, anh nhớ ra rồi ư?

- Anh, xin anh tha thứ. Một lần thôi. Một lần và mãi mãi, sẽ không làm anh đau lòng. Em, sắp không chịu được nữa rồi.

Chẳng ai có thể trả lời cô nữa. Chẳng một ai.

Nước mắt, rơi. Tưởng rằng đã cạn khô mà không thể ngừng nữa.

Sáng, anh tỉnh. Đôi tay anh vẫn gọn gẽ trong tay cô. Cô gầy nhiều quá. Mắt cô vẫn đọng lại vài giọt. Đôi mắt khi xưa trao cho anh biết bao trù ối, đến bây giờ đã sưng húp đến dị dạng. Anh nghe những rạn vỡ trong tim. Anh đau. Làm cô đau, anh cũng chẳng khá lên. Anh nghĩ, cũng đủ rồi. Anh chẳng hể trước thành tích của mình, nó phản tác dụng. Đắp chặn cho cô, anh ra ngoài.

Anh hẹn cô ở quán. Anh muốn cắt đứt. Anh muốn là một người chồng tốt, không tệ bạc như lúc này.

- Từ nay đừng tìm tôi, chỉ là một trò chơi. Kết thúc rồi. Số tiền tôi đưa cô, cũng đủ cho cô tiêu xài. Thiếu hể bảo tôi đưa thêm.

Cô ta buông lời níu kéo. Cô ta ôm anh. Cô ta hôn anh, từ mắt, mũi, má và cả môi. Cô ta chẳng ngại ngần giữa bao nhiêu người. Anh không chịu nổi. Anh chỉ muốn về ngay với cô. Có lẽ con người đó, đang khóc, hay đang chờ anh về??

Anh không hề biết, có một con người đã chứng kiến hết, thu mọi hành động đó vào tầm mắt. Đã không còn chút sức lực để chống chọi nữa. Anh có thể lạnh lùng, nhưng anh lại xem cô như kì đà cản mũi. Từ một người vợ, cô thành người thứ ba trong cuộc tình. Mọi lớp phòng bị bao lâu nay của cô rơi xuống, để mặc mưa thấm ướt. Cô-một cái xác vô hồn. Chỉ còn cách cuối cùng, duy nhất mà cô có thể làm.

Những nét chữ run run, để lại cho anh. Chúc anh những ngày tháng vui vẻ, nơi chẳng có cô.

Và rồi, cô tự sát. Kết thúc những hy vọng, tình yêu của cô, ở nơi anh.

.....

Anh tìm cô khắp nơi. Để đến khi nhìn thấy thân hình ướt sũng, trắng bệch ra. Anh hoảng hốt và đau đớn đến cực độ...

Nước mắt anh, nhòe thấm trang giấy cô để lại.

” Anh! Những ngày hạnh phúc của chúng ta cũng đã qua lâu rồi. Mà em, vẫn cứ mãi chìm đắm, không thể thoát ra được. Là lỗi em gây ra. Em đẩy chúng ta ra xa nhau, không thể như ban đầu được nữa. Em đi, để vẹn hạnh phúc hai người. Em yêu anh, nhưng em không chịu đựng thêm được bất cứ nỗi đau nào nữa rồi. Anh đừng tự trách, vì đó là lỗi thoát do em chọn. “

Anh dần chết đi, cái chết trong tâm hồn. Là anh sai. Em, anh đã tha thứ cho em rồi. Em không thể đi một mình như thế. Còn anh, anh phải tiếp tục sống như thế nào nữa. Em....

Ngày cô ra đi. Trời vẫn không hề ngớt mưa. Ba mẹ cô, oặt người không đứng vững được vì thương con. Họ không cho anh vào thăm cô lần cuối. Họ mặc anh gào thét, vùng vẫy. Anh chẳng còn tí sức lực nào để chống đỡ nữa. Chỉ có thể từ xa nhìn cô được đặt xuống đất, về một thế giới khác. Quên đi anh.

.....

Căn phòng tối, không có một chút ánh sáng nào lọt qua nôi.

Lọ thuốc ngủ anh mua. Đã trống trơn. Hộp lặn lốc.

Em, anh tới với em đây! Chúng ta cùng quên nhau, quên đi những nỗi đau kiếp này. Rồi ngày gặp lại, anh lại theo đuổi em như thuở nào. Sẽ đưa em qua những con phố mình từng qua, Sẽ tin em, yêu em. Sẽ vẫn chọn em làm vợ của anh, mẹ của con anh. Được không?

Viết cho một ngày mưa không ngớt.

TD-ĐĐ